

Синайське законодавство: 10 заповідей

Синайським законодавством – це корпус постанов, які отримав пророк Мойсей від Бога на горі Синай. Святе Письмо Старого завіту згадує про ці заповідях в двох книгах П'ятикнижжя - Вихід і Второзаконня. Десять заповідей є законом для людства, вони говорять про те, які вчинки людям заборонені.

Святому пророку Мойсею Господь звелів зійти на гору Синай. Там ватажок єврейського народу пробув сорок днів в молитвах до Бога. Після цього Господь дав Мойсею дві кам'яні скрижалі, на яких були написані закони ставлення людини до Бога і іншим людям. На першій скрижалі містилися чотири заповіді, що включають в себе вказівки на те, щоб людина не мала інших богів, крім єдиного Господа, не створював собі кумира, не вимовляв марно ім'я Боже і пам'ятав, що суботній день необхідно присвятити Богові. Ці заповіді формують ставлення людини до Господа. На другій скрижалі були написані інші шість заповідей, що стосуються спілкування з ближніми. Так, йдеться про те, щоб людина шанував своїх батьків (саме в цьому випадку люди будуть довго жити на землі). Там же міститися вказівки на заборону вбивства, перелюбства, крадіжки, брехні і заздрості. З біблійної історії ясно видно, що заповіді - це не просто вигадка людини, але постанову Бога.

Впершій заповіді відкривався народу Сам Єгова, як істинний єдиний Бог, чудове дію Якого євреї вже знали: це Він вивів їх з Єгипту. Він - не винахід людського уяви, не простий символ природи, подібно ідолам язичників; Чи не абстрактне людського розуму, подібно богам Нілу, нездатним співчувати людині, немає, Він єдиний, живий Бог з усіма властивостями особистого Буття. Але будучи живим, особистим Богом, Він в той же час невидимий, і немає Йому жодної подоби ні на небі, ні на землі.

На протигагу ідолопоклонства єгиптян, до якого звикли євреї Господь забороняє зображати Його під яким би то не було виглядом - ні під виглядом небесних тіл, як це було сильно поширене в Месопотамії, ні під виглядом тварин, як в Єгипті, ні під виглядом риб, як було в Палестині і Ассирії (друга заповідь). Ім'я Єгови так свято, що не можна вимовляти його марно, [51] тобто не тільки при якомусь порушенні клятви або брехні, а й до кожного порожньому суєтне справі або розмові (третя заповідь). четвертою заповіддю потрібно, щоб євреї сьомий день тижня (суботу) присвячували Богу, не порушуючи священного спокою цього дня ніякими роботами. Звичай святкувати сьомий день тижня був і до Синайського законодавства, але з цього часу він отримує законодавчу силу.

У п'ятій заповіді визначаються обов'язки людини до своїх ближніх і, перш за все, потрібно повагу до батьків. Вшанування до батьків здавна вважалося

нравственною обов'язком дітей, але це природне почуття не мало ще вищої законодавчої санкції, і тому у більшості народів переважало кричуще варварство. У деяких народів давнини був звичай вбивати своїх старих батьків або залишати їх без допомоги. У древніх народів мати взагалі займала нижче становище і після смерті свого чоловіка залишалася в підлеглому положенні у свого старшого сина. Але тепер було заповідано, що син, хоча і ставав главою сімейства, повинен був також почитати свою матір, як почитав батька. шоста заповідь встановила недоторканість життя людини, бо Він учинив людину за образом Божим.

Стародавній світ потопає у пожадливостях, все життя людей отруювала отрутою тваринного хтивості, і самі боги їх зображувалися далеко не зразками цнотливості. Тепер голос з Синає заповів: «Не чини перелюбу» (сьома заповідь). З цього часу власність проголошувалася священною, і злочинство заклеєно як злочин (восьма заповідь). дев'ята заповідь забороняла шкодити своєму ближньому хибним свідченням на суді і взагалі брехати на свого ближнього коли б то не було. Але Синайський закон не тільки засуджував злі зовнішні справи, він проникав глибше і засудив навіть злі помисли, заповівши людині не бажати нічого такого, що противно основним законам моральності (десята заповідь).

Цей корпус вказівок був визнаний обов'язковим для єврейського народу. У Новозавітні часи десять заповідей також залишаються актуальними. Христос не спростував ні єдину з них. Тому виходить, що Синайське законодавство є загальним законом поведінки людини, дарованим Богом на всі часи буття світу.